

— Ποιὸς εἶναι; ἠρώτησεν ἐκ τοῦ σελαμ-
λίκ οἱ Γιουσούφ, νέος Βούλγαρος ἐν τῇ
ὕπηρεσίᾳ τοῦ Μολλά.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἂν τὸ ἱστὰρ
τῶν ἐφέντηδων πλησιάζῃ νὰ τελειώσῃ,
καὶ ἂν δύνῃμαι νὰ ὁμιλήσω μίαν στιγμὴν
εἰς τὸν θεῖόν μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἀζιβέ.

— Πολὺ καλὰ, χανούμισσα, πάγω νὰ
τοῦ πῶ νὰ περάσῃ ἡ τὸ χαρέμι, τὸ πι-
λάφι εἶναι σερβιρισμένο τώρα τόση ὥρα.

Ἡ Ἀζιβέ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν
της, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ τὴν εὐ-
ρεν ὁ Ρεσιδ - Μολλάς.

— Εἶσαι ἤδη ἐτοίμη νὰ ὑπάγῃς εἰς
τὴν προσευχὴν, κόρη μου; τῇ εἶπε βλέ-
πων αὐτὴν ἐνδεδυμένην. Ὁ Ἀλλάχ νὰ
εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς σου, εἶσαι εὐσεβὴς
Μουσουλμάννα, καὶ ἂν δὲν ἀνῆκες εἰς τὸ
δυστυχὲς φύλον, τὸ ὁποῖον ἀπηνήθη ὁ
Προφήτης, ἤθελον σὲ κάμει θερμὸν θια-
σώτην.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ λυπηθῇς διὰ
τὸ φύλόν μου, ἀπεκρίθη ἡ νεῆνις, ἣν ἐνε-
θάρρυνεν ἡ εὐγένειά του αὐτῇ. Ὁ Ἀλλάχ
σὰς ἔδωκε δύο υἱούς, καὶ σὰς ἀφῆρεσε τὸν
ἕνα, ἴσως διὰ νὰ μείνῃ ὁ ἕτερος πρὸς πα-
ρηγορίαν σας...

— Τί λέγεις;

— Ἀ! ἀφετέ με νὰ τελειώσω, Μολλά-
ἐφέντη, προσεῖπεν ἡ νεῆνις, κρατήσασα
διὰ κινήματος τῆς χειρὸς τὸν γέροντα,
ὅστις προῦχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὴν θύ-
ραν. Μοὶ μένει ἔν καθήκον νὰ ἐκτελέσω,
μίαν εὐχὴν νὰ ἐκπληρώσω, τὴν τοῦ υἱοῦ
σας Τεφθίκ... ναί, ἐφέντη, μ' ἔκαμιν ἀπο-
θνήσκων νὰ τῷ ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ ἐγκα-
ταλίπω τὸν ἀδελφόν του, ὅτι θὰ τὸν ἐπα-
ναγάγω παρὰ τοὺς πόδας ὑμῶν μετανο-
οῦντα καὶ ὑποταταγμένον...

— Οὐδέποτε! εἶπεν ὁ Ρεσιδ κεχολω-
μένος καὶ ἀπερχόμενος.

— Μὴ ἀναχωρεῖτε, πρὸς Θεοῦ, θεῖέ
μου· τὸ ἀποφεύγειν τὰς δεήσεις γυναικὸς
εἶναι ἀποδείξις μεγάλης πρὸς αὐτὴν περι-
φρονησεως. Ἄν δὲν ἠξέσῃ νὰ ἐκφρασθῶ
καλῶς, νὰ σὰς πείσω... ἀποδώσατε
τοῦτο εἰς μόνην τὴν δειλίαν μου... Μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ὁ Τζελλ-
Βέης ἀπεχώρησεν ἀπὸ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ
στρατοῦ... αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἀξιωματι-
κός, ὁ ἐπίχαρις αὐλικός, τὰ πάντα ἐγκα-
τέλιπεν ἵνα καταστῇ ἄξιος τῆς συγχωρή-
σεως ὑμῶν... Ἰδού, λάβετε τοῦτο τὸ
βιβλίον, αὐτὸς τὸ ἔγραψε δι' ὑμᾶς, ἐξη-
κολούθησε λέγουσα ἡ Ἀζιβέ καὶ συγχρό-
νως ἤνοιγε τὸ κιτάπιον καὶ ἐδείκνυν αὐ-
τὸ εἰς τὸν ἔκθαμβον Ρεσιδ - Μολλάν, τὸ
τοῦτο τὸ βιβλίον εἶναι ὁ τελευταῖος κλά-
δος τῆς σωτηρίας του, εἶπεν, ἡ μόνη ἐλ-
πίς, ἥτις τῷ μένει νὰ σὰς δυσωπήσῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μολλάς ἔκαμε κίνημα διὰ
ν' ἀπωθήσῃ τὸ βιβλίον, ὅπερ προσέφερεν
αὐτῇ ἡ Ἀζιβέ,

— Σήμερον εἶναι ἡμέρα τοῦ Ῥαμαζα-
νίου, μὴ λησμονεῖτε τοῦτο, ἐφέντη, προσ-
εῖπεν ἔτι με ὅσιν τὴν τὸλμην δὲν ἐφαντάζε-
το ἴσως ὅτι ἔχει, — εἶναι ἡμέρα μετα-
νοίας καὶ πρὸ πάντων συγχωρήσεως...
Ἐπικαλεῖσθε τὸν Ἀλλὰν ἐξ οὐρα τοῦ ἱε-

ροῦ ὑμῶν βήματος, ἐνῷ συγχρόνως ἐπικα-
λεῖται ἡμᾶς ὁ υἱὸς σας, ἔχων τὸ μέτωπον
ἐν τῷ κονιορτῷ... Ἐφέντη, οἱ καθαρὸι
τὴν καρδίαν ὀφείλουσι νὰ ἦναι ἐπιεικεῖς...
εἰς ὑμᾶς τοὺς ἀμέμπτους ἀπόκειται νὰ ἐ-
λεήσητε τὸν υἱόν σας!

Ὁ γέρον εἶχε σταθῇ ἔν' ἀκούσῃ τὴν
νεῆνιδα, θεωρῶν αὐτὴν περιέργως.

— Θὰ ὑπάγῃς ἀπόψε εἰς τὸ τέμενος,
δὲν εἶναι οὕτω, κόρη μου; τῷ εἶπεν ἁ-
πλῶς. Λοιπὸν δεήθητι τοῦ Ἀλλάχ ἵνα με
ἐμπνεύσῃ!...

Ἡ Ἀζιβέ, ὅλως τεταραγμένη ἔτι, καὶ
μὴ γινώσκουσα τί νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν
λόγων τοῦ θεοῦ της, ἐπορεύθη εἰς Λαλελ-
Τζαμί, συνώδευον δ' αὐτὴν πολλὰ φίλοι,
ἀληθῶς ὅμως ἦτο μόνη μετὰ τῆς κατε-
χούσης αὐτὴν ιδέας.

Πρὶν ἀνασηκώσῃ τὸ ὑποπόρσιον πα-
ραπέτασμα τῆς εἰσόδου τοῦ τζαμίου, αἱ
χανούμισσαι ἀφῆρσαν τὰ σανδαλῖά των
(παπούτσια), τὰ ὁποῖα μικρὰ τις δούλη
ἐνέβαλεν εἰς σακκίον ἐπὶ τούτῳ φερόμενον.
Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν ἡ Ἀζιβέ, συνοδευομένη
ὑπὸ τῶν ξενιζομένων αὐτῆς, ἡ ἐσπερινὴ
δέησις εἶχεν ἤδη ἀρχίσει.

Ἐπὶ ἐξέδρας, ὑπερχούσης τοῦ τζαμίου,
ὅπερ χωρίζεται διὰ κινήτης κιγκλίδος, οἱ
Μολλάδες ἔψαλλον μεγαλοφώνως. Ἀφ' ἐ-
νὸς μέρους παρατηρεῖτο τὸ συμπαγὲς πλῆ-
θος τῶν ἀνδρῶν πρηνές· ἀφ' ἐτέρου δὲ
συμμέτρως τεθειμέναι αἱ γυναῖκες. Ὅσα-
κις δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ προσέφερετο,
ἅπασι αἱ κεφαλαὶ ἔκλινον ἐπὶ τοῦ τάπη-
τος με τοιαύτην τάξιν, ὥστε ἐν ὅλῳ ἐκεί-
νῳ τῷ πλήθει δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τις
πρόσωπον ἀδιάφορον ἢ βλέμμα ἀπρόσεκτον.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐτήρουν τὴν αὐστηρὰν
ταύτην ἀρμονίαν. Ἐπαιζον ἐπὶ τῶν τα-
πήτων, ἢ ἐκρύπτοντο ὀπισθεν τῶν κιόνων,
ὥσπερ εὐρίσκοντο ἐν τόπῳ προωρισμένῳ εἰς
τὰ παιγνίδια αὐτῶν. Οἱ Τούρκοι οὐδεμίαν
ἀποδίδουσι σημασίαν εἰς τὴν εὐσεβείαν
τῶν παιδιῶν.

«Ἡ ζέσις τῆς εὐσεβείας δὲν εἶναι ἐγ-
κεχαραγμένη ἐπὶ τῶν ἀθῶν μετώπων
των, λέγουσι, διότι ἡ ψυχὴ των εἶναι πάν-
τοτε ἀρεστὴ εἰς τὸν Θεόν, καὶ δὲν ἔχει
χρεῖαν ἐπικλήσεως τοῦ ἐλέους του».

Ἡ Ἀζιβέ ἐδέετο ἐνθέρμως, ὑψοῦσα τοὺς
ὀφθαλμούς πρὸς τὸν φωταγωγημένον θό-
λον, οὐτινος οἱ πολυπληθεῖς λαμπτήρες,
συγκείμενοι ἐκ μικρῶν κανδηλίων, ἐξηκόν-
τιζον μυρία φῶτα. Ἀγνοῶ ἂν ὁ ἔρως καὶ
ἡ εὐσέβεια ἐφλεγον συνάμα τὴν καρδίαν
της, διότι, συγχέουσα ταῦτα πρὸς ἄλλη-
λα, ἐν τῇ ἄκρᾳ ἐπιθυμίᾳ τοῦ νὰ καταστῇ
εὐδαίμων καὶ νὰ βλέπῃ τὸν θεῖον καὶ τὸν
ἐξ ἀδελφόν της εὐδαίμονα, ἐκέτευε τὸν Ἀλ-
λάχ ν' ἀποδώσῃ τὸν Τζελλὰ εἰς τὸν πατέρα
του, ἵνα βραδύτερον γίνῃ σύζυγός της.

Τὸ μονότονον ἄσμα τῆς δεήσεως εἶχε
παύσει, καὶ ὅμως ἡ Ἀζιβέ ἔμενεν ἔτι ἄλα-
λος καὶ σκεπτικὴ.

Αἱ Μουσουλμάναι εἶχον φύγει, καὶ ἡ
δούλη ἐδέησε νὰ σύρῃ τὴν νέαν ἀπὸ τοῦ
φρεσιῆ ἵνα ἀνακαλέσῃ αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν
ὅπως ἐξέβη τοῦ τεμένους.

Οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀδυναμία μετὰ τὴν

ἀνησυχίας, ἣν ἡ Ἀζιβέ ἐδοκίμαζεν αὐτὴν
τὴν στιγμὴν ταύτην, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ
πορευθῇ εἰς τοῦ θεοῦ της ἵνα ἐπὶ τέλους
μάθῃ τὴν ἐπιφυλαττομένην τῷ Τζελλὰ
τύχην.

Ἐνῷ διήρχετο τὴν αὐλὴν τοῦ τζαμίου,
ἔτι πλήρη πιστῶν, ἡ Ἀζιβέ ἀνεγνώρισε
μορφὴν σκυθρωπὴν καὶ ἀκίνητον διακρίνο-
μένην ἐπὶ τῶν φωτεινῶν βαθμίδων. Ἦτο
ὁ Τζελλὰ.

Ὁ νεανίας τὴν ἐθεώρησε διαβαίνουσαν,
ἀλλ' αὕτη δὲν ἐτόλμησε νὰ στρέψῃ τοὺς
ὀφθαλμούς πρὸς αὐτόν, δὲν εἶχε δυνηθῇ
νὰ θέσῃ εἰς τὸν φερετζέν της τὸ ἄνθος τῆς
γαζίας τῆς ἐλπίδος!

Ἐπιστρέψασα εἰς τὸ κοράκιον μόλις εἶ-
χεν ἀφαιρέσει τὸν πέπλον καὶ τὸν φερετζέν
της, ὅτε μικρὰ τις δούλη ἦλθε καὶ τῇ εἶπεν
ὅτι ὁ Μολλάς ἐπεθύμει νὰ τῇ ὁμιλήσῃ.

Μὲ καρδίαν πάλλουσαν εἰσῆλθεν εἰς τὸ
δωμάτιον τοῦ θεοῦ της.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἐν ᾧ ὁ Μολλάς διέ-
τριβε κατὰ προτίμησιν, ἦτο ὀλίγον ἐ-
φθαρμένον, διετῆρει ὅμως τὸν ῥυθμὸν τῶν
ἀρχαίων τουρκικῶν θαλάμων, ῥυθμὸν, ὅ-
στις καθίσταται σπάνιος ἀπὸ ἡμέρας εἰς
ἡμέραν, νῦν ὅτε τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔπιπλα
εἰσεχώρησαν εἰς τὰ δωμάτια καὶ τῶν μάλ-
λον φανατικῶν Ὁσμανλίδων.

[Ἐπταὶ συνέχεια]

K.

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄλληγορία ὑπὸ Γεωργίας Σάνδης

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Περαιώσασα τὸ ἄσμα, ἀφῆκε νὰ πέσῃ
ἡ κιθάρα της, ἥτις ἀνέδωκεν ἤχον θλιβερόν
προσκρούσασα ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ τὸ ὠ-
ρολόγιον ἔκρουσε. Ἀπαντες ἤκουσαν τὰ δώ-
δεκα κυττήματα ἐν ἀπαισίᾳ σιγῇ. Τότε ὁ
κύριος τοῦ μεγάρου ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἄ-
γνωστον ἐκπεληγμένην καὶ συγκεκινημένην,

«— Κυρία, τῇ εἶπε, τίς μοι ἔκαμε τὴν
τιμὴν νὰ σὰς ὀδηγήσῃ ἐνταῦθα;

«— Ἐγώ, ἀνέκραζεν, ὁ Φράντς προβά-
νων ἀνεύρισκε τις τοῦτο κακὸν ἀστὸς ἐπ' αὐτῇ».

Ἡ ἄγνωστος, ἥτις δὲν ἐφάνη προσέ-
ξασα εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κυρίου τοῦ με-
γάρου, ὕψωσε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν ἀκού-
σασα τὴν φωνὴν τοῦ κόμητος.

«— Ζῶ, ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ,
θὰ ζήσω».

Καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτὸν με πρόσωπον
ἀκτινοβόλον. Ὅτε ὅμως τὸν εἶδεν, αἱ πα-
ρειαί της ὠχρίασαν, καὶ τὸ μέτωπόν της
ἐκαλύφθη ὑπὸ σκοτεινοῦ νέφους.

«— Διατί αὕτη ἡ μεταμόρφωσις; τῷ
εἶπε διὰ τόνου αὐστηροῦ, δεικνύουσα τὴν
περιβάλλουσαν αὐτὸν σρατιωτικὴν γολήν.

«— Δὲν εἶνε μετεμφίσεις, ἀπήντησεν
ἐκεῖνος, εἰνε...»

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Τρομε-
ρὸν βλέμμα τῆς ἀγνώστου τῷ διέκοψε τὴν
φωνήν. Παρατήρησεν αὐτὸν ἐν σιγῇ, καὶ
μετ' ὀλίγον δύο παχέα δάκρυα ἔρρευσαν
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Φράντς ἠθέλησε
νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν τῷ
ἄφηκε τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον.

«— Ἀκολουθεῖτέ με», τῷ εἶπε μετὰ

Διέσχισε ταχέως τὸ ἐκπεπληγμένον πλῆθος καὶ ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ κόμητος.

Φθάσασα εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς κλίμακος τοῦ μεγάρου, ἐπήδησεν ἐντὸς τῆς γόρδοιαις τῆς καὶ εἶπεν εἰς τὸν Φράντς νὰ εἰσέλθῃ καὶ αὐτός. Ὅτε οὗτος εἰσῆλθεν, ἔρριψε τὸ βλέμμα περὶ τὸ πλοῖον καὶ μὴ βλέπων οὐδέν ἄλλο, ἔειπεν.

«—Τίς θὰ κωπηλατεῖ; εἶπεν.

«—Ἐγώ, ἀπήντησεν ἐκείνη, λαμβάνουσα προθύμως τὴν κώπην».

«—Ἀφήσατε ἐμέ, κάλλιον.

«—Ὅχι. Αἱ αὐστριακὴ χεῖρες δὲν γνωρίζουν τὴν Ἑνετικὴν κώπην.»

Καὶ ἀποθῆσασα βιάως τὴν γόρδοιαν, τὴν ἠκόντησεν ὡς βέλος ἐπὶ τῆς διώρυγος. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὗρισκοντο μακρὰν τοῦ μεγάρου. Ὁ Φράντς, ὅστις περιέμενε παρὰ τῆς ἀγνωστοῦ τὴν ἐξήγησιν τῆς ὀργῆς τῆς, ἐξεπλήσσετο καὶ ἀνησυχεῖ βλέπων αὐτὴν τηροῦσαν σιγὴν.

«—Ποῦ πηγαίνουμεν; εἶπεν ὁ Φράντς μετὰ τινα στιγμὴν σκέψεως.

«—Ὅπου ἡ εἰμαρμένη θέλει», τῷ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς. Καὶ ὡς εἰ αἱ λέξεις αὗται ὑπέσθλαψαν τὴν ὀργὴν τῆς, ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ μετὰ μεγαλειότητος ἐπὶ δυνάμει. Ἡ γόρδοια ὑπέκουσα εἰς τὴν ὥθησιν τῆς σιβαρᾶς χειρὸς τῆς, ἐφαίνετο ὅτι ἐπέτα ἐπὶ τῶν ὕδατων. Ὁ Φράντς ἔβλεπε τὸν ἀφρόν φεύγοντα μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν τῆς γόρδοιαις, καὶ τὰ πλοῖα, ἅτινα συνήντων, τῷ ἐφαίνοντο ὅτι ἔφευγον ὀπισθεν αὐτοῦ ὡς νέφη, ὠθούμενα ὑπὸ θυέλλης. Μετ' ὀλίγον τὰ σκότῃ ἐπυκνώθησαν, ὁ ἄνεμος ἠγέρθη, καὶ ὁ νεανίας δὲν ἤκουε πλέον εἰμὴ τὸν ψόφον τῶν κυμάτων καὶ τοὺς συριγμοὺς τοῦ ἀνέμου. Δὲν ἔβλεπε πλέον ἐνώπιόν του, εἰμὴ τὸ ὑψηλὸν καὶ κανονικὸν ἀνάστημα τῆς συντρόφου του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας. Ὁρθία ἐπὶ τῆς πρῶρας, ἔχουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κώπης, τὴν κόμην κεχυμένην ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὰ μακρὰ λευκὰ ἐνδύματά της ἀτάκτως ἀφιέμενα εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνέμου, ὠμοῖαζε μᾶλλον πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ναυαγίων παίζον ἐπὶ τῆς τρικυμιώδους θαλάσσης ἢ πρὸς γυναικα.

«—Ποῦ εἰμεθα; ἀνέκραξεν ὁ Φράντς διὰ φωνῆς τεταραγμένης.

«—Φοβεῖται ὁ λοχαγός;» ἀπήντησεν ἡ ἀγνωστος ὑπεροπτικῶς μειδίασασα.

Ὁ Φράντς δὲν ἀπήντησεν. Ἡσθάνετο ὅτι αὐτὴ εἶχε δίκαιον καὶ ὅτι κατείχετο ὑπὸ φόβου. Μὴ δυνάμενος νὰ καταβάλλῃ αὐτόν, ἐπεθύμει νὰ τὸν κρύπτῃ τοῦλάχιστον, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τηρήσῃ σιγὴν. Μετὰ τινας ὅμως στιγμὰς καταληφθεὶς ὑπὸ σκοτοδινιάσεως, ἠγέρθη καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἀγνωστον.

«—Καθήσαστε», ἐφώνησεν αὐτὴ.

Ὁ Φράντς, ὃν ὁ φόβος καθίστα μανιώδης, ἐπροχώρει πάντοτε.

«—Καθήσαστε», τῷ ἐπανελάβε διὰ φωνῆς φοβερᾶς, βλέπουσα δὲ ὅτι ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ, ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸν ἰσχυρῶς τὴν λέμβον, ὥστε αὐτὴ ἐτα-

λαντεύθη, ὡς εἰ ἔμελλε νὰ βυθισθῇ. Ὁ Φράντς ἀνετράπη καὶ ἔπεσε λιποθύμος εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου. Ὅτε συνῆλθεν εἶδε τὴν ἀγνωστον, ἥτις ἔκλειε κεκλιμένη πρὸ τῶν ποδῶν του. Συγκινηθεὶς ἐκ τῆς λύπης τῆς καὶ λησμονῶν ὅτι πρὸ μικροῦ συνέβη, τὴν ἔλαβεν εἰς τοὺς βραχίονάς του, τὴν ἀνῆγειρε καὶ τὴν ἐκάθησε παρὰ τὸ πλευρόν του· ἐκείνη ὅμως δὲν ἔπαισε κλαίονσα.

«—ὦ, ἔρωσ μου! ἀνέκραξεν ὁ Φράντς σφίγγων αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, πρὸς τί τὰ δάκρυα ταῦτα;

«—Ὁ Λέων! ὁ Λέων! τῷ ἀπήντησεν ὑψοῦσα πρὸς τὸν οὐρανόν, τὸν ὡς μάρμαρον λευκὸν βραχίονά της.»

Ὁ Φράντς ἔρριψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, ὅπερ τὰ ἐδείκνυε καὶ εἶδε πράγματι τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, ὅστις ἔλαμπε μέσῳ τῶν νεφῶν.

«—Τί μάς ἐνδιαφέρει; Οἱ ἀστέρες οὐδεμίαν ἀσκούν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης μας· καὶ ἂν εἶχον ἐπιρροὴν τινα, θὰ εὗρισκον ἐννοίκους ἀστερισμοὺς νὰ καταπολεμήσωμεν τοὺς ἀπαισίους ἀστέρας.

«—Οἱμοι! ἡ Ἀφροδίτη ἔδωσε καὶ ἀνατέλλει ὁ Λέων. Καὶ πέραν! ἰδέ, ἐκεῖ πέραν! τίς δύναται ν' ἀγωνισθῇ κατ' ἐκείνου, ἐκεῖ πέραν!»

Εἶπε τὰς λέξεις ταύτας μετὰ παραφορᾶς, ἐκτείνουσα τὸν βραχίονα πρὸς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Φράντς ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος ὅπερ τῷ ἐδείκνυε καὶ εἶδε μέλαν σημεῖον διαγραφόμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ἐν τῷ μέσῳ στεφάνης φωτός.

«—Τί εἶνε;» εἶπε μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως.

«—Ἡ Εἰμαρμένη ἀπήντησεν ἐκείνη, ἥτις ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὸ θῦμά της. Ποῖον; θὰ εἶπες. Ἐκεῖνο ὅπερ θὰ θελήσῃ. Ἦκουσας βεβαίως νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν εὐγενῶν ἐκείνων ἀξιωματικῶν, οἵτινες εἰσῆλθον μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν γόρδοιαν μου καὶ δὲν ἐξῆλθον ποτέ.

«—Ναί. Πλὴν ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ψευδής.

«—Εἶνε ἀληθής. Πρέπει ν' ἀφανίζω ἢ ν' ἀφανισθῶ. Πᾶς, ὅστις ἀνῆκει εἰς τὸ ἔθνος σου καὶ με ἀγαπᾷ, χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἀποθνήσκει. Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἀγάπησω οὐδένα, θὰ ζήσω καὶ θὰ φονεύω. Ὅταν ἀγαπῶ τινά, θ' ἀποθάνω. Αὕτη εἶνε ἡ εἰμαρμένη μου.

«—ὦ θεέ μου! Τίς λοιπὸν εἶσαι;

«—Πῶς, προχωρεῖ! Μετὰ ἐν λεπτόν θὰ ἦνε ἐφ' ἡμῶν! Ἀκούεις; ἀκούεις;»

Τὸ μέλαν σημεῖον εἶχε πλησιάζει δι' ἀκατανοήτου ταχύτητος καὶ εἶχε διαμορφωθεὶ εἰς ὑπερμέγεθος πλοῖον. Πορφυροῦν φῶς ἐξήρχετο τῶν πλευρῶν του, καὶ τὸ περιέβαλλε πανταχόθεν ὑψηλὰ φαντάσματα ἴσταντο ἐπὶ τῆς γαφύρας καὶ ἀμέτρητος πληθὺς κωπῶν ὑψοῦτο καὶ κατέπιπτεν ἀρμονικῶς, πλήττουσα τὸ κύμα με ἀπαισίον θόρυβον, καὶ φωναὶ ὡς ἐκ σπηλαίων ἐξερχόμεναι ἦδον τὸ *Dies ira*, συνοδευόμεναι ὑπὸ τὸν κρότον τῶν ἀλύσεων.

«—ὦ! ἰδοὺ αὐτό, ἰδοὺ αὐτό! ἀνέκραξε μετ' ἀπελπισίας ἡ ἀγνωστος. ὦ, Φράντς! ἰδοὺ τὸ πλοῖον, τὸ ἀναγνωρίζεις;

«—Ὅχι· τρέμω πρὸ τοῦ τρομεροῦ τοῦ του θεάματος, δὲν τὸ γνωρίζω ὅμως.

«—Εἶνε ὁ *Βουκένταυρος*, αὐτὸς ὅστις κατεβρόχθισε τοὺς συμπατριώτας σου. Ἦσαν ἐδῶ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, παρὰ τὸ πλευρόν μου, ἐν αὐτῇ τῇ γόρδοιᾳ. Φωνή τις μοι ἔκραξε: «Τίς εἶ;» Ἀπήντησα: «Ὁ Αὐστριακός!» Ἡ φωνή μοι εἶπε: «Μισεῖς ἢ ἀγαπᾶς;» Ἀπήντησα: «Μισῶ». Καὶ ἡ φωνή μοι εἶπε: «Ζήθι». Ἐπειτα τὸ πλοῖον διέβη ἄνωθεν διὰ τῆς γόρδοιαις καὶ κατέπιε τοὺς συμπατριώτας σου, ἐμὲ δὲ ἀνύψωσεν ἐν θριάμβῳ ἐπὶ τῶν κυμάτων.

«—Καὶ σήμερον;...

«—Οἱμοι! ἡ φωνὴ θὰ ὁμιλήσῃ».

Πράγματι, φωνὴ τις πένθιμος καὶ ἡχηρὰ, ἐπιβάλλουσα σιγὴν εἰς τὸ πένθιμον πλήρωμα τοῦ *Βουκένταυρου*, ἀνέκραξε:

«—Τίς εἶ;»

«Ὁ Αὐστριακός», ἀπήντησεν ἡ τρέμουσα φωνὴ τῆς ἀγνωστοῦ.

Πολλὰ βλασφημίαι ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ *Βουκένταυρου*, ὅστις ἐπροχώρει πάντοτε δι' αὐξούσης ταχύτητος. Ἐπειτα ἐγένετο σιγὴ καὶ ἡ φωνὴ ὑπέλαβεν:

«—Ἀγαπᾶς ἢ μισεῖς;»

Ἡ ἀγνωστος ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν· ἔπειτα, διὰ φωνῆς ῥηγνυομένης ὡς κεραυνός, ἀνέκραξεν:

«—Ἀγαπῶ!»

Ἡ φωνὴ τότε ἐπανελάβε:

«—Συνεπληρώθη ἡ τύχη σου! Ἀγαπᾶς τὸν Αὐστριακόν! ἀπόθανε Ἑνετία!»

Ἡχηρὰ φωνή, φωνὴ διαπεραστική, ἀπελπισ, διέσχισε τὸν ἄερα καὶ ὁ Φράντς ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῶν κυμάτων. Ἐπανελάβαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας δὲν εἶδε πλέον οὔτε τὴν γόρδοιαν, οὔτε τὸν *Βουκένταυρον*, οὔτε τὴν ἀγαπητὴν του φίλην. Μόνον εἰς τὸν ὀρίζοντα ἔλαμπον ἀμυδρά τινα φῶτα· ἦσαν οἱ φανοὶ τῶν ἀλιέων τοῦ Μουράνου· κολυμβῶν δὲ ἔφθασε εἰς τὴν ὄχθην μετὰ μίαν ὥραν! Πτωχὴ Ἑνετία!

Ἡ Βέππα ἔπαισεν ὁμιλοῦσα, δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἐβλόπομεν ἐν σιγῇ ῥέοντα τὰ δάκρυά της, χωρὶς νὰ ζητήσωμεν νὰ τὴν παρηγορήσωμεν. Αἴφνης ὅμως ἐσπόγγισεν αὐτὰ καὶ μάς εἶπε μετὰ τὴν ἰδιότροπον ζωηρότητά της,

—Τοιοῦτον λοιπὸν ἀποτέλεσμα σὰς προξενοῦν τὰ παραμύθια; Δὲν ἠκούσατέ ποτε νὰ ὁμιλοῦν περὶ τοῦ *Orco* τοῦ Ἑνετοῦ Trilby; Δὲν συνηντήσατέ ποτε αὐτόν εἰς τοὺς ναοὺς ἢ εἰς τὸ Lido; Εἶναι ὁ ἀγαθὸς δαίμων, ὅστις δὲν κκοποιεῖ, εἰμὴ τοὺς καταδυναστας καὶ τοὺς τυράννους. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶνε τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς Ἑνετίας. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὅμως μαθὼν ἐμμέσως καὶ συγκεχυμένως τὴν κινδυνώδη περιπέτειαν τοῦ κόμητος Lichtenstein, παρεκάλεσε τὸν πατριάρχην νὰ κάμῃ μέγαν ἐξορκισμόν ἐπὶ τῶν διωρύγων καὶ ἐκτοτε ὁ *Orco* δὲν ἐφάνη πλέον.

Δ. ΣΤΑΗΣ.